

PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 261

Nếu như vẫn còn nghi hoặc, vẫn còn giải đãi, vẫn còn lười biếng thì vấn đề đã nghiêm trọng rồi. Người nào ngày ngày giảng Kinh cho bạn? Bạn có được bao nhiêu phước báo? Tìm một người thiện tri thức ngày ngày có thể nghe họ giảng Kinh thật chẳng dễ dàng, nhưng hiện tại có những thiết bị như máy ghi hình, việc này thì rất thuận tiện cho chúng ta. Pháp sư giảng bộ Kinh này, chúng ta đem băng ghi hình mang về nhà, ngày ngày có thể nghe đi nghe lại. Đây là việc mà người thời trước không có cách nào tưởng tượng ra, đây là con người đời nay chúng ta có phước, người xưa không có cách nào tưởng tượng ra nổi. Chúng ta ngày nay đã làm được, vậy ngày nay bạn ở nhà dùng những thiết bị tiên tiến này, bạn có dùng để nghe Kinh không? Hay là bạn dùng để xem phim truyền hình, để nghe nhạc? Việc này chính bạn là người hiểu rõ nhất. Nếu như bạn đem thời gian đó chỉ để nghe Kinh thì bạn sẽ thành tựu.

Người ở trong nhà thì nhiều, hiện nay tuy là gia đình nhỏ, ngoài vợ chồng còn có con cái, có những lúc còn có bạn bè người thân đến, vì thế hiện nay hầu hết các gia đình ở trong các thành phố không chỉ có một cái truyền hình. Tôi đi quan sát thấy rất nhiều, mỗi phòng trong nhà đều có, rất dễ dàng dùng một cái phòng để chuyên nghe Kinh Phật. Ngày ngày bạn nghe Kinh, nghe một cách rất thích thú, không nghe mấy thứ đó của họ, dần dần họ sẽ đến hỏi bạn cái đó thật sự nghe rất hay phải không? “*Không sao, cứ đến xem thử*”, từ từ bạn sẽ độ được hết những người ở trong nhà bạn, cũng độ được luôn những người hàng xóm của bạn. Bạn phải có cái tâm lâu dài, bạn phải đem cái thành tích tu học ra cho tất cả mọi người xem, như vậy thì mới được. Chư Phật Bồ Tát niệm niệm đều lo nghĩ vì người khác. Nguyên tắc này nhất định phải nhớ cho kỹ, không nên lo nghĩ vì bản thân, bạn ở nhà mỗi ngày nghe Kinh tám giờ đồng hồ không phải vì chính mình, mà vì tất cả những người trong nhà, âm thầm thay đổi, tự độ độ người, không phải tự tư tự lợi. Chỉ cần công phu sâu, thời gian dài, nhất định có thể cảm động người. Đây là khẳng định. Cho nên chúng ta hiểu rõ những vấn đề này, ghi nhớ những kinh nghiệm giáo huấn tu học của Đại đức xưa, không những phải học tập mà còn phải phát dương quang đại, lợi ích xã hội đại chúng. Phải đem “*oai thần quang minh, tối tôn đệ nhất*” của Phật A Di Đà biểu hiện ra ở ngay trên

người của mình, xem có nhận được tôn xưng là người xuất gia đệ nhất của xã hội đại chúng hay không, là người xuất gia tối tôn hay không? Đến một ngày nào đó chúng ta ở trong xã hội này được người ta xưng tán là tối tôn đệ nhất, chúng ta mới không có lỗi với Phật A Di Đà, mới là học trò của Phật A Di Đà. Ngài ở trong chư Phật là tối tôn đệ nhất, thì hàng học trò cũng phải là tối tôn đệ nhất trong tất cả học trò. Chúng ta có từng nghĩ đến hay chưa, có chăm chỉ nỗ lực để làm hay chưa?

Câu nói “*thập phương Phật tán*”, “*biển chiếu Đông phương hằng sa thế giới*”, câu này đã nói rất cụ thể, phía sau là “*Nam - Tây - Bắc phương, tứ duy thượng hạ*”, tứ duy là Đông Bắc, Đông Nam, Tây Bắc, Tây Nam, cùng thượng phương và hạ phương là mười phương. Mười phương chư Phật đều tán thán Phật A Di Đà.

Chúng ta xem phần sau cùng của đoạn này.

Kinh văn: “**Nhược hóa đảnh thượng viên quang, hoặc nhất, nhị, tam, tứ do-tuần, hoặc bách thiên vạn ức do-tuần. Chư Phật quang minh, hoặc chiếu nhất, nhị Phật sát, hoặc chiếu bách thiên Phật sát, duy A Di Đà Phật, quang minh phổ chiếu vô lượng vô biên vô số Phật sát**”.

Những câu Kinh văn này đều rất quan trọng, khi đọc đến chúng ta không thể nào được qua loa. Phật có thân quang, có phóng quang. Chúng ta nói đến Phật quang, thông thường là có hai loại này. Thân quang là thường quang, quầng sáng trên Phật đỉnh là thường quang. Thân thể của Phật cũng phóng quang, đây cũng là thường quang. Hào quang của Phật Thích Ca Mâu Ni, trên các Kinh điển nói hào quang của thân tám thước, nếu như phóng quang thì sẽ khác. Cái thân mà chư Phật sở hiện không như nhau, thân quang cũng không như nhau. Thực tại mà nói, Phật Phật đạo đồng, làm gì có cái khác nhau. Chúng sanh không tương đồng, chúng sanh nghiệp chướng không như nhau, người có nghiệp chướng nặng thì nhìn không thấy Phật quang, người nghiệp chướng nhẹ thì có thể nhìn thấy Phật quang, người nhẹ hơn nữa thì thấy hào quang của Phật càng lớn. Phật phóng quang diệc phục như thị, đây chính là từ nghiệp lực của chúng sanh mà nói. Ngoài ra còn có một cách nói, là từ duyên phần của chúng sanh mà nói. Người thế gian này chúng ta cũng như vậy, gặp được người có duyên thì rất hoan hỷ, người không có duyên thì không muốn gặp mặt họ.

Từ chỗ này mà xem thì chúng ta biết được, Phật A Di Đà và hết thấy chúng sanh trong mười pháp giới là có duyên sâu nhất. Vì sao vậy? Vì Ngài phóng quang

càng lớn hơn. Đối với sự việc này thì chư Phật không như nhau. Có một số người trong quá trình tu hành thành Phật của mình rất ít kết duyên với chúng sanh, chỉ lo tu chính mình, quả thực họ đã thành Phật, tuy rằng phát nguyện “chúng sanh vô biên thế nguyện độ”, cái nguyện này thì hoàn toàn tương đồng, nhưng kết cái duyên với chúng sanh không rộng, kết cái duyên không đủ sâu. Chúng ta cũng nghe thấy ở trong Phật pháp thường hay nói: “*Phật không độ người không có duyên*”. Chúng sanh này không có duyên với Phật, vậy thì hết cách. Thế Tôn năm xưa tại thế, Thành Đông lão mẫu không có duyên với Phật Thích Ca Mâu Ni (câu chuyện này có rất nhiều người biết), nên Phật Thích Ca Mâu Ni độ không được bà. Phật làm một thử nghiệm cho chúng đệ tử xem, Thành Đông lão mẫu từ bên kia đi đến, Phật bèn từ phía đối diện đi lại, bà lập tức đổi hướng, đi sang con đường khác, tuyệt nhiên không muốn gặp mặt Phật. Phật có năng lực hóa thân, đến bên đó, bà lại đổi hướng. Cuối cùng Phật liền biến hiện thành bốn cái thân bao vây bà bốn hướng, bà cuối đầu xuống khóc lóc, cũng không thèm nhìn Phật một cái, vì không có duyên mà. Phật bảo học trò của Ngài là Xá Lợi Phất đi độ bà, Xá Lợi Phất có duyên với bà nên vừa đi là đã độ được. Phải xem ai có duyên với ai. Ở chỗ này thì chúng ta liền hiểu được, “**chư Phật quang minh**”, đây là nói phóng quang, quang sáng trên đầu phóng quang, hoặc giả là “**nhất, nhị, tam, tứ do tuần**”.

Do tuần là đơn vị đo độ dài của Ấn Độ khi xưa. Xưa kia các Đại đức phiên dịch, do tuần có ba loại là đại, trung và tiểu. Đại do tuần bằng 80 dặm của Trung Quốc ngày xưa, trung do tuần bằng 60 dặm, tiểu do tuần là 40 dặm. Thực ra mà nói, cái dặm này theo cách tính của Trung Quốc thời xưa thì ngắn hơn so với chúng ta hiện nay, xem đơn vị thước dùng thời nhà Chu, đại khái chỉ khoảng chừng sáu phần của thước Trung Quốc ngày nay, cho nên chúng ta thường xem thấy ở trong các sách cổ, chiều cao của mỗi người đều là hơn một trượng, trên thực tế thì cũng như người hiện nay chúng ta, vẫn cao gần bằng như vậy. Thước ngày xưa ngắn, thước chúng ta ngày nay dài hơn. Một do tuần, chúng ta nói thế nào thì cũng xa tương đương mười dặm đường, ánh sáng rộng lớn đến như vậy. Phật cùng chúng sanh duyên càng sâu thì hào quang của Ngài càng lớn. Hoặc giả “**bách thiên vạn ức**”. Đây trở lên nói thân quang đều phải nói có duyên, không có duyên thì không được. Do vậy chúng ta học Phật phải ghi nhớ, trong Phật pháp thường nói “*vạn thứ không mang được, duy chỉ nghiệp tùy thân*”. Bạn ở tại thế gian này, cái gì cũng không thể mang theo được. Chúng ta đi đến thế gian này, cái gì cũng không mang đến, tương lai chúng ta đi cũng không mang theo được

cái gì. Sự việc này có rất nhiều đồng tu đều hiểu biết. Nhưng ở trong Phật pháp còn có một câu là “*duy chỉ nghiệp tùy thân*”, cái này thì có thể mang đi. Thiện tâm, thiện nguyện, thiện hạnh của bạn có thể mang đi. Ác tâm, ác nguyện, ác hạnh của bạn cũng có thể mang đi. Cái mà bạn đem đi là thiện nghiệp thì đời sau sẽ cảm được cái quả báo thiện, nếu bạn mang theo là ác nghiệp thì đời sau là khổ báo trong tam đồ. Sáu nẻo luân hồi là sự thật, một chút cũng không giả.

Sáu nẻo luân hồi do người nào phụ trách quản lý? Nói các vị biết, không phải thượng đế cũng không phải vua Diêm La, cũng không phải Phật Bồ Tát. Ai làm chủ quản vậy? Là nghiệp lực của chính mình. Cái này thì phải nên biết. Nếu như hiểu rõ đạo lý này rồi, hiểu rõ được sự thật này, chúng ta cần phải làm những thứ có thể mang theo được. Những việc không thể mang theo được thì ít làm hoặc không làm, những thứ có thể mang theo được thì nên làm, làm cho nhiều. Chư Phật Bồ Tát là người thông minh hạng nhất của thế gian, các Ngài chuyên làm những thứ mang theo được, thứ không mang theo được thì các Ngài cũng không thèm nghĩ đến.

Giúp đỡ chúng sanh khổ nạn, sự việc này thì có thể mang đi được. Chúng sanh sáu cõi đều có khổ, đều có nạn, là cái nạn gì? Là không có trí tuệ, ngu si. Nếu như bạn nghe mà thấy không vui, bạn rất tức giận, lập tức liền phản bác, vậy thì tôi chỉ cười. Vì sao chứ? Tôi nói bạn ngu si, quả nhiên đúng là bạn ngu si, bạn đã thể hiện ra rồi đó, bạn không thừa nhận cũng không được. Mới nói vài câu khó nghe thì đã nổi nóng rồi, nói vài câu nịnh nọt dễ nghe thì bạn rất hài lòng, đây gọi là ngu si. Tự tư tự lợi, tham - sân - si - mạn chưa có buông xả, phạm phu trong lục đạo đều là như vậy. Bạn khởi tâm động niệm, lời nói, việc làm, ở trên “Kinh Địa Tạng” Phật đã nói rất hay: “*Không gì không phải là tội, không gì không phải là nghiệp*”. Ở đời này thì được thân người, sau khi chết rồi thì đi đến đâu, bản thân đã từng nghĩ qua chưa? Tuyệt đối không thể nói chết rồi là hết, chết rồi thì mọi thứ cũng xong. Nếu quả thật chết rồi thứ gì cũng hết thì tôi sẽ không ngồi ở đây mà giảng Kinh, hà tất gì phải tìm lấy phiền toái? Chết thì nghĩa là hết rồi, giảng Kinh rất khổ cực, lại rất mệt, làm cái sự việc này để làm gì chứ? Nói các vị một chân tướng sự thật, đó là chết rồi thì mới mệt, phiền phức lớn lắm. Cho nên phải học Phật Bồ Tát, chúng ta chỉ làm những thứ mang theo được.

Thế xuất thế gian, việc tốt hạng nhất là khuyên người làm thiện. Giảng Kinh thuyết pháp chính là việc đại thiện hạng nhất, giúp cho bạn đoạn ác tu thiện, giúp cho bạn chuyển mê thành ngộ, giúp cho bạn chuyển phàm thành Thánh, đây là

việc đại tốt. Sự việc này là đại trí huệ, đại phước đức, phải dùng thiện xảo phương tiện để mà hoàn thành công việc này.

Làm thế nào mới có thể tiếp dẫn quảng đại chúng sanh? Nhất định phải hiểu được tâm lý của chúng sanh, phải hiểu được sự khốn khổ của chúng sanh. Tại Ấn Độ năm xưa, Thích Ca Mâu Ni Phật đi khắp nơi giảng Kinh thuyết pháp giáo hóa chúng sanh, không có yêu cầu học trò phải đăng ký tham gia. Bạn xem, Phật từ bi biết bao, bất kỳ ai cũng đều có thể đến tham gia. Phật đang dạy tại đó, người nào cũng đều có thể đến, không khước từ người muốn đến, không giữ người muốn đi, tự do tự tại biết bao nhiêu, không hề lấy của người nào một xu tiền, người người đều hoan hỷ đến. Nếu thu học phí, có rất nhiều người cuộc sống thanh bần nộp không nổi học phí thì đâu có cách nào để học. Ngài không thu học phí.

Khổng Lão Phu Tử ở Trung Quốc cũng là người cả đời theo đuổi công việc giáo dục xã hội, cũng không có nghe nói Khổng Lão Phu Tử yêu cầu học trò tham gia phải đăng ký, cũng không hề nghe nói Khổng Lão Phu Tử dạy học có thu học phí. Học trò của Khổng Lão Phu Tử mãi cho đến những năm đầu dân quốc, những vị học trò ấy dạy tư thực đều vẫn không thu học phí. Một việc khó đáng quý. Học trò chỉ cần có người giới thiệu thì đều thu nhận, tiền chi phí sinh hoạt của người thầy là do phụ huynh của các học trò cúng dường, tùy ý cúng dường, không có quy định. Ở trong Phật pháp cũng càng là như vậy, chúng ta chân thật là đệ tử Phật thì phải nhớ, chúng ta nhất định phải học tập cái phong thái này của Thế Tôn, chúng ta mới có thể rộng kết thiện duyên với tất cả chúng sanh. Tâm lượng phải lớn, lượng lớn thì phước lớn. Tâm lượng mà nhỏ thì phước ở đâu có?

Phật giáo chúng ta tại Singapore qua lại với chín tôn giáo khác ở Singapore vô cùng mật thiết, hiện tại đều là bạn bè vô cùng thân thiết, những người này thường thường hay đến Cư Sĩ Lâm làm khách, thường hay ăn cơm tại Cư Sĩ Lâm, họ đều cảm thấy rất ngon, có lúc còn gói thêm thức ăn mang về. Hiện tại có không ít Ấn Độ Giáo, Hồi Giáo, họ cũng rất thích uống trà của Trung Quốc. Chúng ta ở nơi này có rất nhiều trà, thường thường cúng dường họ. Cách nhìn nhận của họ đối với Cư Sĩ Lâm đều nói Phật giáo rất giàu có, tiền của Cư Sĩ Lâm các vị xài không hết, mỗi ngày cúng cơm chay. Chúng ta cúng dường đại chúng ăn cơm, trung bình mỗi ngày có hơn một ngàn người ăn cơm, đến chủ nhật, ngày lễ thì có đến ba bốn nghìn người ăn cơm. Đầu năm đến cuối năm, mỗi ngày đãi năm bữa, không phải ba bữa, giữa ba bữa chính còn có hai bữa ăn nhẹ, nửa đêm bạn muốn đi ăn thì cũng có, đều có bánh bao và sữa, liên tục 24 giờ cung ứng không gián đoạn, một năm 365 ngày không thiếu một ngày. Tiền này là ở đâu mà đến? Các

vị đạo trưởng ấy hỏi cư sĩ Lý Mộc Nguyên, cư sĩ Lý Mộc Nguyên mỉm cười nói: “*Chúng tôi có ông chủ lớn tài trợ, cho nên tiền tài thật sự dùng không hết*”. Họ liền dò hỏi ông chủ lớn của các vị là ai? Lý Mộc Nguyên nói với họ: “*Ông chủ lớn của chúng tôi là Phật A Di Đà*”. Nguyên nhân thật sự là nằm ở đâu? Vẫn chính là một câu nói của Đại đức xưa: “*Lượng lớn phước lớn*”. Bạn càng sợ người ta ăn thì bạn càng nghèo, càng hoan hỷ cho người ăn thì bạn càng giàu, chính là đạo lý như vậy. Cư Sĩ Lâm kể từ lúc bắt đầu cúng dường cơm chay đến nay, quả thật 24 giờ không gián đoạn. Bởi vì Niệm Phật đường của chúng ta niệm Phật 24 giờ không có gián đoạn, mọi người luân phiên nhau niệm. Người niệm Phật nửa đêm muốn ăn chút đồ ăn, ở lầu hai luôn có sẵn, và lại đều còn nóng hổi. Cảm ứng không thể nghĩ bàn! Cư Sĩ Lâm chưa từng đi mua gạo lần nào, gạo là từ ở đâu đến cũng không biết, chưa từng đi mua rau, cũng chưa từng mua dầu, mua muối, toàn bộ đều là những vị Bồ Tát này mang tới cho. Họ đem tới quá nhiều, ăn không hết, một ngàn người đến ăn cũng không hết. Những thứ này không thể cất, cất chứa thì sẽ bị hư, cho nên một tuần lễ luôn có hai ba ngày, chúng tôi đem một đồng chất như núi nào là gạo, mì, bột mì, các loại rau củ, dầu, muối lên chiếc xe tải, đem đi tặng cho viện dưỡng lão, viện cô nhi ở các tôn giáo khác. Mỗi một cô nhi viện hay viện dưỡng lão của các tôn giáo đều tiếp nhận sự cúng dường của Cư Sĩ Lâm. Cho nên, người học Phật chân chánh không nên sợ, phải có sự độ lượng này thì Phật Bồ Tát sẽ bảo hộ. Phải lợi ích cho xã hội, lợi ích cho chúng sanh, phải làm nhiều việc tốt.

Cư Sĩ Lâm mở chiếu băng ghi hình giảng Kinh 24 giờ không gián đoạn. Lúc mới đầu là oan gia trái chủ của Lão Lâm trưởng yêu cầu, quý thần nghe. Mở chiếu những băng ghi hình này, ban ngày người nghe, quý cũng nghe; ban đêm người không nghe, quý vẫn tiếp tục nghe. Thật tình mà nói thì có rất nhiều quý còn tinh tấn hơn chúng ta. Con người chúng ta tương lai có thể đọa tam đồ, còn những quý thần đó đều sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc. Vì sao chứ? Làm quý quá khổ, muốn mau mau “*lìa khổ được vui*”. Con người bởi vì sao không muốn vãng sanh? Con người trong cuộc sống hiện nay, đặc biệt là tại Singapore này thì quá tốt, vẫn không muốn đi, cho nên kết quả trong tương lai con người không bằng quý. Nếu như chúng ta hiểu được đạo lý này, nếu muốn rộng kết thiện duyên, hiện tại thật sự có thể kết duyên. Nếu như điều kiện trong nhà bạn cho phép, ở trong nhà bạn chuyên dùng một chiếc truyền hình 24 giờ đồng hồ mở chiếu băng ghi hình giảng Kinh, để cúng dường hư không pháp giới tất cả chúng sanh trong cõi U Minh, pháp duyên của bạn liền rộng lớn. Bạn không có duyên với người mà có duyên

với quý thần, họ đều đến xem, đều đến nghe. Bạn dùng một cái máy ghi âm hoặc là cái máy niệm Phật hiện nay rất tốt, cái máy niệm Phật đó mở niệm Phật 24 giờ không gián đoạn, thì có rất nhiều chúng sanh trong cõi U Minh niệm Phật cùng với bạn. Nếu như vậy trở đi, không phải tôi đều đã mời gọi quý về nhà mình rồi sao? Vậy có thể được sao? Không sai, sẽ có rất nhiều rất nhiều quý ở nhà bạn, nhưng bạn không cần sợ, đó đều là thần hộ pháp của bạn. Vì sao vậy? Họ nhận ân đức của bạn. Khi mà bạn không mở máy chiếu giảng Kinh thì họ không được nghe Kinh, bạn không mở máy niệm Phật thì họ sẽ quên việc niệm Phật. Cho nên, bạn mà làm như vậy thì bạn là đại ân nhân của quý thần trong cõi U Minh, họ sẽ tri ân báo ân. Hiện nay, mỗi một gia đình đều có thể làm được, chẳng qua nếu bạn làm ở nhà thì bạn phải trung cầu sự đồng ý của cả nhà. Vì sao vậy? Để tránh việc ban đêm máy niệm Phật này, truyền hình mở băng giảng Kinh đó không ồn đến nỗi người trong nhà không thể ngủ được, rồi họ sẽ kháng nghị, vậy thì sẽ phiền phức. Nhất định phải hiểu được đạo lý này. Nếu như trong nhà phòng ốc nhiều, thì dùng một căn phòng làm Phật đường, khi bạn mở phát thì âm lượng nhỏ một chút cũng không sao, nhất định phải có âm thanh. Chúng ta tương lai thành Phật, cái quang minh ấy sẽ không thua kém Phật A Di Đà. Đây là sự kỳ vọng của Phật A Di Đà đối với chúng ta. Phật A Di Đà nhất định không mong muốn chúng ta có thành tựu giống như Ngài, vậy thì bạn đã sai rồi, quả thật giống như sự kỳ vọng của cha mẹ đối với con cái. Có người làm cha mẹ nào mà không kỳ vọng con cái tương lai thành tựu vượt trội hơn cả chính mình chứ? Các vị thử nghĩ mà xem, hiện tại thầy cô thì tôi không hiểu cho lắm, người làm thầy ngày trước duy nhất chỉ có một sự hy vọng là học trò được thành tựu cao hơn cả chính mình. Đó là sự thành tựu của người thầy. Đòi sau nếu không thể siêu vượt qua được đòi này của chúng ta, thì thành tựu gì cũng đều không thể bàn luận. Ngạn ngữ có một câu nói rằng: *“Trong ba tội bất hiếu, không người nối dõi là tội lớn nhất”*. Cái chữ “nối dõi” này không phải nói bạn có con cháu đời sau, không phải cái ý này, đời sau phải siêu vượt hơn đời này của chúng ta, đây gọi là nối dõi. Đây là việc lớn, cho nên phải toàn tâm toàn lực để dạy bảo giúp đỡ cho đời sau, khiến thành tựu của họ vượt bậc hơn cả thế hệ này của chúng ta. Đây là cái tâm bậc làm cha mẹ, tâm của bậc làm sư trưởng, cho nên vì vậy mà mọi người tôn kính sư trưởng đến thế, tôn sư trọng đạo, đem cái ân của sư trưởng và cái ân của cha mẹ xem bình đẳng như nhau, đạo lý là ở chỗ này. Nhưng xã hội ngày nay, người đọc sách Thánh hiền ít, cũng có thể người làm cha mẹ mong muốn con cái vượt hơn mình, rạn vỡ tổ tông, hầu hết thầy cô thì chưa hẳn có cái tâm lượng này. Sư đạo đã

không còn nữa, thật vô cùng đáng buồn. Nếu như sư đạo mà không còn thì huệ mạng của tất cả chúng sanh đã bị đoạn dứt.

Việc giảng Kinh dạy học ở trong nhà Phật là nối dòng huệ mạng của Phật. Không phải là nối dòng huệ mạng của Phật Thích Ca Mâu Ni, cũng không phải nối dòng huệ mạng của Phật A Di Đà, mà là nối dòng huệ mạng Phật của chính mình. “Tất cả chúng sanh đều có Phật tánh”, đã có Phật tánh thì sẽ thành Phật, cho nên nối dòng huệ mạng Phật là có hai ý nghĩa. Ý nghĩa quan trọng nhất là nối dòng huệ mạng Phật của chính mình. Duy chỉ có huệ mạng Phật tánh của chính mình được nối tiếp, thì huệ mạng của chư Phật Như Lai mới thật sự được kế thừa tiếp nối. Nếu huệ mạng của ta bị đoạn dứt, thì ta có năng lực gì để mà nối dòng huệ mạng của Phật Thích Ca Mâu Ni? Đạo lý này mọi người hãy suy nghĩ cho kỹ càng, phải suy nghĩ cho thông suốt, trong đời này của chúng ta chăm chỉ nỗ lực thật sự làm, nhất không để đời này trôi qua một cách uổng phí, vậy thì sẽ rất đáng tiếc.

Nói đến thân quang của Phật A Di Đà phóng quang, nhất định phải hiểu được cái nhân duyên chân thật là Ngài cùng với hết thảy chúng sanh trong hư không pháp giới đã có cái duyên phần vô cùng sâu rộng, chúng ta không kết duyên thì làm sao được? Ở trong cả một đời của mình, từng thời từng khắc phải ghi nhớ những điển hình mà Thế Tôn làm cho chúng ta thấy, những tấm gương mà cao tăng đại đức nhiều đời làm cho chúng ta thấy. Đời sống vật chất của chúng ta phải đơn giản, càng đơn giản càng tốt, càng đạm bạc càng tốt. Nên biết, ngày trước bữa cơm ở trong nhà Phật, thợ trai quá đường chỉ có một món. Thế Tôn năm xưa đi ra ngoài thác bát, người ta cúng dường mọi thứ để vào trong bát, cái bát này gọi là Cà-Sa Vị. Cà-Sa là tiếng Phạn, ý nghĩa là trộn lẫn lại với nhau, Cà-Sa là trộn hỗn hợp lại với nhau. Chúng tôi mặc cái y phục này, y phục này gọi là Cà-Sa, vì sao vậy? Nhuộm rất nhiều màu sắc thành một màu, áo nhuộm màu thì áo gọi là Cà-Sa. Phật bưng cái bát đựng cơm đó cũng gọi là Cà-Sa, cơm và thức ăn đều trộn lại với nhau. Hiện tại ăn cơm đều dọn ra rất nhiều chén đĩa, phước báo của chúng ta còn hơn cả Phật Thích Ca Mâu Ni, hơn cả Tổ sư Đại đức, Tổ sư Đại đức làm gì có được phước báo lớn đến như vậy? Chúng ta ở trong một đời này đem phước báo mà hưởng cho hết, không tu phước thì đời sau sẽ không có phước. Chúng ta có từng nghĩ qua cái vấn đề này hay chưa? Nếu như đã nghĩ qua những vấn đề này rồi thì bạn sẽ không dám ăn cơm. Đây là thật, chứ không phải giả. “*Một hạt gạo thí chủ, lớn như núi Tu-Di, đời này không liêu đạo, mang lông đội*

sùng mà trả”. Bài kệ này của Đại đức xưa, cũng đều là nói lời chân thật, quyết không vọng ngữ, quyết không quá lời, chúng ta phải nghĩ đến.

Người xuất gia hiện tại ở trong xã hội này, đất nước khu vực phát triển, người dân đều tương đối giàu có, cúng dường nhiều, vậy có thể hưởng phước không? Không dám! Đều là tiền mồ hôi nước mắt của các tín đồ, kiếm tiền thật không dễ dàng, cúng dường cho người xuất gia chúng ta, người xuất gia muốn đem tiền này đi hưởng thụ, tôi nghĩ không được mấy năm thì đã hưởng hết phước rồi, tai họa liền sẽ đến.

Lão cư sĩ Lý Bình Nam cả đời cũng giảng Kinh thuyết pháp, Ngài là cư sĩ, cả đời Ngài không nhận lấy một đồng tiền cúng dường nào của người khác, bất luận là người nào mời Ngài đến giảng Kinh, sau khi đã hẹn thời gian xong Ngài sẽ đến nơi đúng giờ, lộ phí Ngài tự mình lo, không nhận tiền của người ta; khi đi đến nơi nào đó giảng Kinh, tất cả mọi sự tiếp đãi thầy đều không nhận, đến cả trà cũng tự mang theo, tự mình mang theo nước trà, khăn tay cũng tự mang theo, không phiền đến bất cứ ai, cho nên mọi người tôn kính đối với Ngài. Ngài chân chánh làm đến bố thí viên mãn. Ngài nói, nếu như giảng Kinh thuyết pháp mà muốn thu tiền thì sẽ khiến cho rất nhiều người lần sau không dám đến nghe Kinh nữa, bạn há chẳng phải đoạn mất cái duyên học Phật pháp của người ta rồi hay sao? Cái tội này thì quá lớn, quá lớn, và lại vẫn còn ảnh hưởng. Vì sao vậy? Họ sẽ nói với người khác, ở nơi đó giảng Kinh không thể đi đến đó, sẽ thu phí, cần phải có tiền; một truyền mười, mười truyền trăm, sẽ không có ai dám đến nữa, vậy thì ai sẽ đến Phật đường này nữa? Người giàu sẽ đến Phật đường, người nghèo thì không thể đến, nhà Phật phổ độ chúng sanh đã bị bạn phá hoại mất. Những đạo lý này chúng ta phải nhớ. Trong sự vô tình hay cố ý, chúng ta tạo tác ra bao nhiêu là tội nghiệp mà bản thân hoàn toàn không hề hay biết. Tín đồ cúng dường những thứ tiền tài đó, nhất định phải thay họ làm việc tốt, thay họ trồng ruộng phước, chúng ta kỳ vọng họ có thể khai trí tuệ mà được phước báo.

Vậy phải làm sao để họ có thể khai trí tuệ, được phước báo? Bạn có chịu làm hay chưa? Ân Quang Đại Sư đã làm ra tấm gương cho chúng ta thấy. Ân Tổ bạn xem, tất cả mười phương cúng dường, Ngài đều mang hết đi in Kinh, làm bố thí. Vào thời đó, có thể nói chỉ có một phương pháp này để có thể đem Phật pháp mở rộng ảnh hưởng. Hiện tại xã hội này có nhiều phương pháp, hiệu quả càng thù thắng. Chúng ta lợi dụng mạng internet, lợi dụng truyền hình vệ tinh, hiệu quả của internet, chúng tôi hiện tại ở nơi này giải thích với các vị đoạn Kinh văn này thì đồng tu ở bên Mỹ cũng có thể xem thấy, các đồng tu ở bên Úc Châu họ cũng

xem thấy. Ở khu vực Đài Loan, khu vực Hồng Kông cho đến Trung Quốc đại lục, hiện tại cũng có rất nhiều người đang nghe giảng Kinh thông qua mạng internet, so với thời đại khi xưa của Ấn Độ thì tiến bộ hơn quá nhiều. Chúng ta có chăm chỉ nỗ lực để làm hay không? Từng li từng tí đều dùng vào việc hoằng pháp lợi sanh.

Ở Singapore, hiện tại tại Úc Châu còn có thêm cơ duyên bồi dưỡng người nhân tài hoằng pháp trẻ tuổi. Lớp bồi huấn bên này của chúng ta tứ chúng đều thâm, nam cư sĩ, nữ cư sĩ tại gia, chỉ cần thật sự phát tâm đến học, đều có thể tham gia. “Học Viện Tịnh Tông” tại Úc Châu của chúng ta hiện đang trì bị, tương lai khi bắt đầu giảng dạy thì chúng ta cũng đều thu nhận tứ chúng đồng tu. Lớp bồi huấn ở Singapore là lớp ngắn hạn, mỗi một khóa học là sáu tháng. Ở bên Úc Châu thì thời gian mới dài, chúng tôi phân thành ba loại lớp học, lớp phổ thông là hai năm, lớp chánh khoa là ba năm, lớp nghiên cứu là bốn năm. Nếu như cả ba lớp đều tham gia, thì tổng cộng là chín năm mới tốt nghiệp. Yêu cầu của chúng tôi không có gì khác, chính là mỗi ngày làm việc 16 tiếng, lên lớp ngồi học 8 giờ đồng hồ, niệm Phật 8 giờ đồng hồ. Những lớp học thông thường ở các trường khác thì đều có ngày nghỉ định kỳ, còn ngôi trường này của chúng ta thì không có. Vì sao vậy? Ở trên Kinh điển của Phật Thích Ca Mâu Ni đâu thấy có kỳ nghỉ phép nào đâu, cho nên không nên yêu cầu chúng ta tương lai ở chỗ này cũng sẽ có kỳ nghỉ hè và đông. Phía trước có nói qua, hễ nghỉ dưỡng thì sẽ xong ngay, thì sẽ thoái chuyển rất lớn. Không có chuyện nghỉ hè. Sau 9 năm tốt nghiệp trở về thì hoằng pháp lợi sanh, bước ra dạy học thì cũng dùng phương pháp này.

Học viện trong bốn mùa của mỗi năm có thể mở lớp đặc biệt để thuận tiện cho những người có công việc bận rộn, hoặc là cho những người không thể học tập được trong thời gian dài, chúng ta có thể mở lớp ngắn hạn. Cũng như các vị đồng học đã đến nơi này tham học vậy, họ đến được hai tuần, chúng tôi sẽ đặc biệt mở một lớp nhỏ, một lớp nhỏ dài đúng hai tuần, vì họ mà mở. Việc này thì chúng tôi có thể làm được, bởi vì sao? Báo ân của thí chủ. Chúng ta tiếp nhận sự cúng dường của tín đồ tại gia, chúng ta lấy gì để báo đáp lại cho họ? Họ muốn đến học viện để xem thử, để tham quan, chúng tôi sẽ đặc biệt mở một lớp để cúng dường họ. Nếu họ sẵn lòng niệm Phật, chúng tôi có Niệm Phật đường; sẵn lòng nghe Kinh, chúng tôi có giảng đường; họ ưa thích nghe những thứ gì, chúng tôi đều có thể đặc biệt vì họ mà mở một lớp để giảng những thứ đó. Đây là tri ân báo ân. Những vị cư sĩ Đại đức tại gia này đã ra tiền ra sức để đáp ứng nguyện vọng đồng tu xuất gia, những đồng tu xuất gia cũng nên biết báo đáp đại ân đại đức của

cur sĩ tại gia, cũng phải đáp ứng lại nguyện vọng tu học của họ. Cho nên chúng ta học Phật nghĩa là học tập ở Phật. Đoạn Kinh văn phía sau là nói rõ cái đạo lý này.

Kinh văn: “**Bốn kỳ tiền thế cầu đạo, sở nguyện công đức đại tiểu bất đồng. Chí tác Phật thời, các tự đắc chi**”.

Ý nghĩa này vừa rồi tôi cũng đã trình bày qua, chúng ta phải học tập ở Phật. Trên “Kinh Vô Lượng Thọ” cũng không có nói đến nghỉ hè. Hiện tại cũng không ít đồng học có lòng tốt, tại gia xuất gia đối với tôi đều rất tốt: “*Lão pháp sư à, Ngài mệt rồi, Ngài nên nghỉ ngơi một chút đi!*”. Các vị rất tốt, tốt hơn cả Phật, Phật không hề bảo tôi nghỉ ngơi một chút nào, các vị thì đều khuyên tôi nên nghỉ ngơi. Ở trên Kinh này không thể tìm thấy hai chữ nghỉ ngơi, cho nên chúng tôi vẫn là phải học tập ở Phật, vẫn là phải nghe lời của Phật, không thể nghe lời của các vị được.

Hôm nay thời gian đã hết, chúng tôi xin giảng đến đây.

A Di Đà Phật!

Cản dịch: Vọng Tây cư sĩ